

SOUBOJ V KNIHOVNĚ

Listopadová noc byla nevlídná jako neukojená žena. Odbilo půl dvanácté. Srpek měsíce zářil jako okrouhlé ostří popravčí sekyry. Z nedaleké věže kostela svatého Filipa dozníval chvějivý zvuk bronzového zvonu.

„Mayday! Mayday!“ šeptal hrabě Emanuel d’Morcerf do fialově jiskřícího Davidova ucha, do bronzové kopie Michelangelovy renesanční sochy. Hrabě byl statný muž oblečený v dokonale střiženém aksamitovém obleku. Pod poněkud objemnějším břichem se mu leskla spona T-opasku. Oči mu zakrýval stín krempy mušketýrského klobouku. Zpod klobouku se na ramena řinuly kadeřavé hnědé vlasy.

Hrabě dosud netušil, že šeptem se dá i křičet. „Tady mise Slavkov! Slyšíte nás?“

„Trošku tišeji, hrabě,“ ozvala se komtesa Andrea de Villefort. „Jdou sem další myslivci.“

Otevřeným oknem byl slyšet šelest spadaneho listí, praskot větviček a neopatrné dorozumívání pěších myslivců. Muselo to být nejméně dvacet mužů, odhadovala Andrea, a postupují k baroknímu zámku ze tří stran. Dalších devět jich bylo v přízemí, to číslo hrabě i komtesa věděli přesně. Tyhle zabili nejdříve, leželi v tmavozelených fracích s červeným vyložení, vpředu dole střižených do oblouku. Jejich bílé kalhoty svítily do příšeří zámku a kolem myslivců se povalovaly třírohé černé klobouky. Těla byla po domě roztroušená jako skleróza, nejvíc v kulečnickovém sále a na postranním schodišti; byli to však jen mrtví. Teď počítali živé. Museli vědět, jak moc se ještě bude bojovat – a jak moc zabíjet.

„Tady Slavkov!“ pokračoval hrabě d’Morcerf bez ohledu na příkaz sličné šlechtičny a zuřivě tiskl tlačítko na přezce opasku. Fialově

zářící David však nijak nereagoval. „Máme purpurový kód! Potřebujeme přístup do portálu nebo vyslání ochranných jednotek! Jinak...“ odmlčel se. Nechtěl připustit vlastní selhání. Ano, bál se. Bál se moc.

„Jinak cíl mise nebude splněn,“ řekla Andrea. „Zapomněl jste dodat, hrabě.“

Emanuel se otočil na Andreu. Mladá žena měla pravidelný obličej s temnýma očima, lehce vystouplými lícními kostmi a plnými rty. Vlasy měla krátké jako srpnové strniště a řasy dlouhé jako stonky vlčích máků. Byla oblečená v černých šatech z lesklého hedvábí, protkávaných černými matnými květy. Stejně jako oblek hraběte byly i její šaty potřísněné krví. Na tváři se jí nyní usadil mírný, snad až přezíravý úsměv.

„Poslyšte, Villefortová, já se opravdu nedivím, že s vámi nechce nikdo dělat,“ utřel si Emanuel hřbetem ruky zakrvácený obličej, ale jen si ještě více rozmazal krev po tvářích i na čele. „Jste sice náš nejlepší člověk ve svém oboru, ale co je moc, to je moc. Tohle je teprve druhá mise s vámi – a těch vašich hlášek mám plné spodky.“

„Aspoň že nenosíte tanga,“ prohodila Andrea a pak kordem ukázala na dvě velká okna v jižním rohu knihovny zakrytá záclonami z jasně červeného damašku. Přiložila ukazovák na našpulené rty a s grácií zabodla kord do dřevěného točeného sloupu. Ze záhybu sukne vytáhla pneumatický samostříl. Byl sotva větší než bambitka, před rukojetí osazený výměnným válcovým zásobníkem.

Hrabě Emanuel d’Morcerf se ponořil do výklenku ve zdi. Vzhledem k jeho rozložitě postavě to byla učiněná cirkusácká akrobacie, ale nakonec se dokázal vměstnat i do tak nepatrného prostoru. Ze stěny vyčnívala jen ostří štíhlých nožů s matovou úpravou povrchu. No a vykukoval ještě kousek, ale opravdu jen kousek pupku.

„Vy mi taky zrovna moc nesesíte,“ špitla komtesa. „Jste moc váhavěj, rozvážnej. Prostě starýho psa novejm kouskům nenaučíš.“

„Ještěže vám starej pes včera zachránil život, komteso,“ odsekl hrabě a zatvářil se nakysle. Nikdo ovšem jeho výraz neohodnotil.

„Už jsem vám, myslím, poděkovala. A mimochodem, co to bylo dneska odpoledne, když jsme se vraceli od Rakušáků?“

„Dobře, dobře. Děkuji pokorně a nejméně třikrát.“

„Heleďte, hrabě, necháme toho,“ pronesla Andrea smířlivě. Debata se očividně dostala do slepé uličky. „Víte, že někdy plácám nesmysly. Jsem už prostě taková. A vy nejste zas tak hroznej parťák, jak na první dojem vypadáte.“

Hrabě d’Morcerf místo další repliky jen sykl. Zespoda zaskřípaly panty těžkých dubových dveří s vyřezávanými květinovými reliéfy. Pak bylo slyšet tiché kročeje, mohlo to být tak deset, patnáct mužů.

„Beru si hlavní dveře a vstup z postranního schodiště,“ určil hrabě.

Komtesa znovu obhlédla prostor knihovny. Byla v místě, odkud viděla do čtyř uliček mezi masivními policemi zaplněnými knihami až ke štukovanému stropu. Hotová knihovna v Ninive, jen namísto hliněných tabulek s klínovým písmem tady byly stohy papíru, pergamenu a kůží.

Hlavou jí proběhla celá tahle mise. Původně to měla být rutina. Naplánovalo ji švýcarské technologické ústředí umístěné pod urychlovačem CERN. Modulované hyperpole hlásilo od Slavkova narušení stability. Mohly to sice být náhodné shluky časové plazmy, i to se občas stávalo při modelových projekcích chování paralelních světů, jenže to by se ten průnik nesměl objevit na konci roku 1805 a zrovna v téhle části Moravy.

Oba vyslaní časoví agenti, hrabě d’Morcerf a komtesa de Villefort, dosud zajistili dost informací o náznacích porušeného T-pole, a to výhradně na linii rusko-rakouských vojsk. Dalo se tudíž předpokládat, že může dojít k porušení časoprostorové posloupnosti právě v této dimenzi. A protože objevili opravdu zajímavé indície, museli se s přesnými údaji dostat do centrály, nebo se s ní aspoň spojit. Jenže časoprostorové hyperpole nefunguje jako metro. Není do něj možné prostě jen tak nastoupit a vystoupit. Člověk musí vědět, kdy to pojedje – a hlavně – jak to pojedje.

Aby taky dokázal vůbec vystoupit.

„Jsou u baráku,“ řekla Andrea. „Myslím, že bychom se měli stáhnout do sklepa a vypadnout zadním vchodem.“

„Ne! Musíme předat tu kódovanou zprávu ústředí! Máme energetické hologramy a hlavně máme lokalizovanou destabilizační zónu!“

„To přece můžeme dát do jiný schránky. Tady necháme maják a naši si ho určitě někde vyšťouraj!“

„Vypadá to, jako byste se obávala nebezpečí. A že zrovna vy, Villefortová,“ podotkl hrabě tak, aby si sám dodal odvahy.

„Koukejte, hrabě, potřebujeme předat ty materiály našim, nebo ne? Potřebujeme! Tak tady nebudu hulákat ‚mayday‘ do bronzový sochy, když vím, že do otevření portálu zbývá ještě...“ pohlédla na kostelní hodiny, „ještě tak dvacet minut. Prostě ty zprávy předáme pozítří, to by se měl otevřít komunikační tunel v kobkách brněnského kapucínského kláštera.“

„Tak to ne! Čekáme na nejbližší portál – a ten se otevře tady!“

Komtesa zavrtěla hlavou a znovu pohlédla k závěsům osvětleným mihotavým světlem lamp umístěných na vrcholech antických amfor. Rudé záclony vypadaly, jako by po nich stékal karmínový vodopád krve. Za nimi, v temné zahradě plné udržovaných živých plotů, sestříhaných tújí a jalovcových keřů, jsou určitě další útočníci. Halasné dobývání hlavního vchodu byla léčka.

„Tak to budeme mít docela honičku,“ zavrtěla Andrea hlavou. „Vy si fakt nedáte říct.“

„Villefortová, až budete velitelem mise vy, tak zase já budu poslouchat vás. Jenže teď to je, pokud se nemýlím, obráceně.“

Komtesa de Villefort, jinak uznávaná agenturní specialistka na lingvistiku, kódování a kaligrafii, pokývala hlavou. Mlčky si přendala samostříl do levé ruky a pravou vytrhla kord z masivního dřevěného sloupu. Byla to kopie barokního kordu s plochou čepelí, stříbrem zdobeným košem a s hlavicí ve tvaru rybího ocasu.

„Dobrá. Já jen, že bychom se tady nemuseli tak... A kurva! Jsou tady!“

Dvoukřídlé, ebenem vykládané dveře se rozlétly a do zšeřelých prostor knihovny vtrhlo patnáct příslušníků pověstného rakouského pluku myslivců. První dva se ještě na prahu zřítili k zemi a z hrudi jim čouhaly rukojeti d'Morcerfových dýk. Ostatním došlo vzápětí, když se jim v ústretu vyřítil roj svištících šipek a další čtyři muži klesli k zemi v tratolišti krve, že se musí rozptýlit a zaútočit na Napoleonovy špióny z více stran. Řady polic s knihami skýtaly kýžený úkryt.

„Beru si ty vlevo!“ ohlásila komtesa francouzsky. Oběhla do stropu se tyčící policovou stěnu plnou tisků se zlacenými hřbety popsanými švabachem či latinkou.

Hrabě d'Morcerf zaujal vzorový soubojový postoj a vyčkával.

„Bacha na okna!“ slyšel odněkud Villefortovou. „Podle mě je tohle jen zástěrka!“

„Vskutku, dost krvavá zástěrka,“ odvětil hrabě, a aby dodal důraz svým slovům, rázným seknutím přeřal krční tepny důstojníkovi, jenž se jako první vyřítil zpoza stěny plné knih.

„Spěchej pomalu, mládenče,“ doporučil chrčícímu vojákovi, který si svíral stojací límec fraku, z něhož mu proudem čřela jasně červená krev. Vzápětí hrabě periferním viděním zahlédl pohyb zprava, provedl excelentní baletní otočku a vyhnul se vržené dýce. Při jeho robustní postavě to byl obdivuhodný kousek. Druhou rukou zároveň vytáhl z pochvy katzbalger, krátký meč lanc-knechtů, a postavil se tváří v tvář novým protivníkům.

Byli tři a byli vynikající. Hrabě zapomněl na obavy ze smrti a ovládla ho až zvrácená radost, že si po delší době zase pořádně zabouje. Inu, i tak se dá bojovat se strachem.

Komtesa se proběhla po knižních hřbetech – alespoň to tak nezasevěným připadalo. Ocitla se nad hlavami pěti konsternovaných útočníků, kteří tento soubojový prvek dosud nespátřili. Odrazila se od knihovny, černá sukně za ní vlála jako netopýří křídla, a v letu probodla jednomu z myslivců hrud'. Byl to hezký, plavovlasý mládenec, padal na záda a temně zelená uniforma se mu zalévala krví. V širokých modrých očích měl údiv a ve tváři bázeň.

Andrea dopadla na zem tiše a hbitě jako leopardí dáma. Nestřílela, ačkoli měla v samostřihu ještě sedm šípek a v sukni další dva zásobníky po pětadvaceti střelách. Nechávala si je pro případ nouze. Tohle, vzato z jejího pohledu, nouze ještě nebyla. Komtesa se řídila osvědčeným heslem: Ještě nikdy nebylo tak špatně, aby nemohlo být ještě hůř. Než provedla další výpad, letmo pohlédla k jižním oknům.

„Tak kdy se už, sakra, ukážete, lorde?“ zašeptala si pro sebe. Tušila, že tohle všechno je jenom laškovná předehra. Zasažla dalšího šermíře do krku a do břicha; dnes měla na chlapy obzvláště spadenno. Zároveň se kryla před dalšími útoky na hrud' a hlavu. Třetí ránu se jí odrazit nepodařilo. Na tváři pocítila palčivou bolest. To zas budu vypadat, napadlo ji. Ohlédla se po parťákově. Hrabě d'Morcerf sice již umdlél, ale zbýval mu toliko poslední soupeř.

„Villefortová, jdu za vámi!“ zvolal, když se trefil štíhlému černo vlasému a černoookému muži do oka. Špice kordu mlaskavě projela snědému horalovi mozkiem a narazila na protější stranu lebky. Hrabě hbitě vytáhl zbraň a nechal šermíře důstojně se zhroutit na mozaikově vykládanou, vzorně naleštěnou podlahu.

„Vypadá to, že se ubráníme, Villefortová.“

„Mně se to nelíbí,“ podotkla komtesa a probodla dalšího útočníka, ovšem tak důkladně, že mu zapříčila kord mezi sedmým a osmým žebrem. Zasažený padal k zemi i se zbraní v těle. Zbylí šermíři si toho všimli a vyrazili do protiútoky. Andrea zavrtěla hlavou, povzdychla si a pak obětovala posledních sedm šípek ze zásobníku. Posledního myslivce dostal hrabě, jenž se přiřítíl na zalkrvavené jeviště jako deus ex machina.

„Tak to bychom měli,“ oddechla si komtesa a upravila si sukni. „Upřímně řečeno, překvapil jste mě,“ znaveně se usmála. „Byl jste dobřej, hrabě,“ pohladila ho po mohutné paži. Hrabě d'Morcerf se zapýřil a na bledých tvářích mu vyrazily rudé skvrny. „Jenže to není všechno,“ zchladila jeho nadšení a pokračovala: „Venku muselo zůstat ještě dost chlapů.“

„Proč ale nezaútočili současně s těmito nešťastníky?“

„Vypadá to, jako by na něco čekali.“

„Nechápu. Na co by měli čekat?“ kolem d’Morcerfových očí naskočily vějířky vrásek.

„Na náš průnik,“ řekla komtesa de Villefort. „A dám krk za to, že ti parchanti venku nejsou z téhle dimenze. Zaměřili nás těsně před průnikem, a to znamená, že...“

„Nezačínejte s tím zase, Villefortová. Vždyť nám to zatím docela jde, ne?“

„Zatím jo. Zatím, ale... K zemi!“

Truaasssk! Boooumh!

Bylo to rychlé. A bylo to chytré, uznala Andrea – na víc neměla čas. Tlaková vlna výbuchu ji mrštila do řad knižních hřbetů. Měla dojem, jako by se jí zlatem vyvedené nápisy vpálily do zad. Plazila se po zemi a tiše sténala. Všude se vznášel štiplavý kouř. Na podlaze byly rozseté střepy skla z oken, jeden se jí zabodl do levého ramene. Za jejím tělem se táhla rozmazaná stopa krve jako za slimákem se lesknoucí sliz. Sotva se ukryla za nejbližší policovou stěnou, do knihovny vletly roztržštěnými okny černě oděné postavy s kuklami na hlavách. V rukou svíraly blýskající se katanu nebo osmicípé vrhací hvězdice.

„Máme tady stalkery!“ zasyčela Andrea do jantarového náramku.

„To není možné,“ ozval se jí v jantarové náušnici d’Morcerf. „Do téhle časoprostorové dimenze přece nemohou mít přístup.“

„Ne? Tak to asi budou květinářky.“

„Zákony průníků jsou jasné, Villefortová! Stalkeři tady současně s námi nemohou existovat! V téhle dimenzi ne!“

„Třeba je to už jiná větev téhle časové linie, hrabě.“

Emanuel d’Morcerf pohlédl na tepaný náramek se zabudovaným Geiger-Thurgauovým indikátorem. Stále ukazoval čas 23:45 a datum 2. 11. 1805.

„Ale ne, vypadá to, že jsme ve správnou chvíli na správném místě.“

„V tom případě je vše v pořádku,“ zavrtěla hlavou Andrea bezmocně. „Tak to tedy opravdu netuším, proč tady krvácím.“

Hrabě místo odpovědi také jen zavrtěl hlavou. Na vrtění hlavou to byla sehraná dvojka. Něco se muselo stát, říkal si hrabě. Něco se muselo pokazit. Hodně pokazit.

„Třináct minut,“ řekla Andrea. „Zkuste se dostat k tomu portálu, když jste po něm tak toužil. Já to tady už nějak odpracuju.“

„Sám nejdu!“ oznámil hrabě, podrbal se prsty na bradě, sraštil obočí a po chvilce dodal: „Měli jsme vypadnout dřív, Andreo.“

„To už je jedno, parťáku. Teď se hlavně kryjte.“

Kolem nich svištěly šurikeny. Čistily a vymezovaly prostor. Andrea odhadovala postup protivníků podle praskajících střepeň na podlaze a podle směru vržených hvězdic. Blížili se zvolna. Zbytečně neriskovali.

Věděli totiž velice dobře, jaké soupeře proti sobě mají.

„Ale, ale. Hrabě Emanuel d’Morcerf,“ ozvalo se od roztržitého okna. „Vítejte na počátku devatenáctého století. Nečekal jsem, že s vaším titulem a společenským postavením půjdete do tak špinavého byznysu – a do ještě špinavějšího století.“ Byl to hlas klouzavý a hebký jako kůže hada.

„My se známe?“ zvolal hrabě.

„Osobně ne. Ale já znám vás. A komtesu Andreu. To stačí.“

„A vaše ctěné jméno?“

„Asi jste ho již zaslechl,“ odvětil neznámý. „Lord Xaverius Hawk. Pro přátele X-Hawk.“

Andrea už delší dobu věděla, s kým má tu čest. Pochopila, že u Slavkova půjde opravdu do tuhého. Emanuel d’Morcerf však byl opravdu překvapený. Nebo to jen dělal.

„X-Hawk? Mohu vám tak říkat? Nuže, to jsme tedy přátelé, že?“

„To záleží na vás, hrabě,“ zasmál se ten, který je měl v hrsti. Stalkeři se plížili podél knihoven. Villefortová sem tam zahlédla stín, občas zaslechl tichý nádech.

„Domnívám se,“ pokračoval vemlouvavý hluboký hlas, „že bychom se konečně měli seznámit. Začali bychom tím, že mi na oslavu našeho setkání předáte vše, co jste v téhle době a v tomhle světě vyslídili. Co na to říkáte, hrabě?“

„Zajímavá nabídka,“ hrabě trochu povytáhl obočí a zároveň se posunul tak, aby na sebe s Villefortovou viděli. Ukázal jí na pozlacený glóbus v masivním dřevěném stojanu a pak si prstem pře-

jel pod krkem. Komtesa kývla a povzbudivě zvedla palec. Potom zase ona ukázala na olbřímí psací stůl a zvedla kus utrženého závěsu, který po explozi dolétl až sem. A v duchu se partákovi omluvila. Nečekala, že udělá právě tohle. Hrabě kývl, že rozumí, i té němé omluvě. Nepatrně se usmál, ale ramena mu poklesla a tvář se zasmušila.

„Myslím, že by mělo jít hlavně o obchod!“ zakřičel po chvíli. „A to, co mi nabízíte, vypadá spíš jako výstup na popraviště!“

„Ale no tak,“ skoro se urazil hluboký hlas. „Nesmíte vidět všech-
no tak černě.“

„Pokud vím, tak černá je právě vaše oblíbená barva.“

„Ano, je to velice decentní barva. A abych nezapomněl, v rámci naší tak slibně započaté spolupráce sdělte komtese, aby se nepokoušela nějak komplikovat naše ryze obchodní jednání.“

„Madame je mrtvá,“ odpověděl hrabě. „Dostali jste ji tou explozí.“

„Opravdu? A kampak se ztratila mrtvola naší statečné bojovnice?“

„Já ji nehlídám. Takových děvčat jsou u nás v Agentuře mraky. Ale zkuste jít podle její krvavé stopy. Možná na konci najdete tělo.“ Hrabě se činil a získával drahocenné sekundy. Komtesa de Villefort se mezitím vzdálila z původního místa. Obvázala si cárem závěsu krvácející ránu, a když se přesouvala pryč, zbylým kusem za sebou stírala krůpěje krve. Hrabě mezitím střežil kritický prostor. Když se Villefortová dostala za psací stůl s širokými zásuvkami, oddechl si. Pohlédl na chronometr.

Pět minut. Zbývá jim tři sta vteřin! Zatraceně vleklých, roztah-
ných vteřin. Jednadvacet, jednadvacet, jednadvacet. Někdy to je proklatě dlouhá doba. Člověk by řekl, že během ní stačí vyhynout dinosauři a vládu na Zemi nastolí vzpřímení a užvanění savci.

Jednadvacet.

„Jdu ven!“ zvolal hrabě a opustil úkryt mezi knihovnou a složitou konstrukcí posuvného dřevěného schodiště. „Jsem neozbrojený!“ Hrabě d’Morcerf vyšel na volné prostranství s rukama nad hlavou.

„Kde máte informace o našich průnicích?“

„Má je madame de Villefort v náhrdelníku.“

„A vy znáte kód, co? Vlastně proč se ptám. Jeden je nositel zprávy, druhý kódu,“ usmál se hlas. „Moc se toho u vás od té doby, co jsem tam sloužil, nezměnilo.“

Hrabě pokrčil rameny. Nebude ho přece přesvědčovat o něčem jiném.

„Dejte ty ruce dolů, hrabě. Nebudeme si tady hrát na válku jako malí kluci.“

Hrabě svěsil ruce podél těla.

„Prohledejte ho.“

Pět černě oděných bojovníků přistoupilo k d’Morcerfovi a ostatní mezitím pročesávali knihovnu. Zvenčí to nevypadalo, ale zámecká bibliotéka byla skutečně rozlehlá. Dalo by se v ní při troše dobré vůle i zabloudit. Nebo se ztratit.

Andrea de Villefort se překulila na břicho, zamířila a zmáčkla spoušť. Zásobník samostřilu se roztočil a stlačený vzduch vyslal do prostoru hejno rotujících střel. Komtesa střílela jako na mistrovství světa, prostě to uměla. Ozubené šipky vnikaly do těl protivníků, a když je na druhé straně opouštěly, táhly za sebou namotané tkáně nebo vlající kusy bělavých střev. Stalkeři padali k zemi tiše a ladně jako červeně zbarvené listí. A jako spadané listy zdobí svými rozmanitými barvami půdu, tak i časoví bojovníci vytvářeli svými vnitřnostmi na leštěné podlaze originální, i když zpravidla jen abstraktní obrazce.

Lord Hawk se udiveně rozhlédl: „Kde máte toho třetího?“

Madame de Villefort se opět skryla, vyměnila zásobník, tenhle byl poslední, a ustoupila za další stěnu. Bylo jí jasné, že teď se k ní stáhnou všichni jako mury k lampě a rozsekají ji na kusy, doslova. Zapomněla na bolest z řezných ran způsobených letícím sklem, zapomněla na krvácející tvář a soustředila se na jediné: na to, aby těch parchantů vzala s sebou co nejvíce. Hrabě se mezitím několika obdivuhodně hbitými skoky vzdálil od prostříleného a krví potřísněného zemského glóbu k Davidově soše. Pohlédl na chronometr.

Tři a půl minuty.

Hrabě měl náhle pocit, že se socha pohnula. Kolem Davida zapulzoval závan časoprostorové plazmy. Prostor se vydul jako blána bubnu po úderu a zkreslil vnímání předmětů v bezprostředním okolí.

„Villefortová!“ zařval s vědomím, že prozradí nejen svou novou pozici, ale i skutečnost, že komtesa žije. Hrál vabank. „Je to tady!“

Lord X-Hawk to nijak nekomentoval. Mlčel. Těžko odhadnout, zda překvapeně nebo pobaveně.

„Mizím, Villefortová! Přivedu posily!“

Komtesa mlčela stejně jako tajuplný cizinec. Nechtělo se jí nabízet útočníkům svou polohu na stříbrném podnose. Poposunula se za další roh knihovny a zase vypálila.

Další tři mrtví.

„Tady je!“ zaječeli dva stalkeré, každý z jiné strany. „Máme ji!“

„Villefortová, pobězte sem! Už se to otevírá!“

Komtesa měla jiné starosti. Zaslechla totiž povědomé zasvištění drátu. Stalkeré na ni zpoza rohu vypustili „čínské dráčky“. Přitiskla se k zemi a modlila se, aby jí monomolekulární dráty neodřízly vršek těla, myšleno podélně. Měla štěstí, spíš chytla životní jackpot. Svistot drátů se utopil v knihách, do nichž se „dráčci“ zařízli. Přezila, nicméně byla jasně lokalizovaná. Sehnutá k zemi přeběhla další dvě uličky, ale členové komanda ji pronásledovali jako dav anglických aristokratů švanou lišku. Přitiskla se ke stěně vedle okna, proti sobě měla spisy Seneky a Aristotela. Byla dobře skrytá za těžkým závěsem. Pohlédla na kostelní hodiny. Za dvě minuty dvanáct.

Čas na hodinách včera večer synchronizoval kostelník Zimmermann souběžně s jejich chronometry. Komtesa se přisunula k rokokové, zdobnými křivkami zvlněné komodě pod oknem a v půlkruhovém presbytáři spatřila Davida. Před bronzovou sochou stál hrabě Emanuel d’Morcerf a pozoroval otvírání tunelu do jiné časoprostorové dimenze.

Bylo to ohromující. A bylo to pokaždé trochu jiné.

Nachově sršící kruh měl v průměru necelé dva metry. Vznášel se nad podlahou a pulzoval jako milionkrát zmenšený pulsar. Střed se váhavě prohýbal na jednu či na druhou stranu. Za vznikajícím časoprostorovým vstupem se blýskala socha nahého mladíka. Po jejím kovovém povrchu přejížděly výboje zbytkové energie. Ta byla stále silnější, stejně jako se přestupní kruh stával sytější. Byl oslnivě fialový a začínal přecházet do temně rudých odstínů.

„Villefortová, jdu na to!“

„Ne! Zbývá minuta a půl!“ zakřičela Andrea a bylo jí jedno, jestli ji časoví válečníci dostanou teď a nebo potom.

„Naši zachytili to mé ‚mayday‘! Otevírají to dřív!“

„Ne, hrabě! Tohle není náš portál, do prdele!“

„Jak to víte?“

„Ještě nezačaly odbíjet hodiny!“

„Zimmermann se ožral a spí!“ použil hrabě těžký argumentační kalibr.

„Parťáku, ne...“ hlesla Andrea.

Lord Xaverius Hawk vše jen zpozvdálil pobaveně sledoval.

Hrabě d’Morcerf se vrhnul po hlavě do proměnlivého kruhu. Když Andrea spatřila, jak hladce pronikl časoprostorovou blánou portálu, oddechla si.

Co tady zmatkuješ, kozo? vynadala si v duchu a usmála se. Úsměv jí však vzápětí zmrzl na rtech. Hrabě se sice hladce dostal do volného portálu, ale jakmile v rudém středu zmizela vrchní polovina jeho těla, kruh se zamihotal. Jen tak žlutě probleskl, nic víc.

Lord Hawk se usmál.

Nohy hraběte se podivně zamlely, jako by spadly do mlýnku na maso, a odpadly z portálu zpátky na podlahu knihovny; jen tak, bez trupu. Končetiny sebou chvíli cukaly a z rozdrčeného pasu, z něhož čouhalo pár světlých obratlů páteře, vytékaly na leštěná dubová prkna krvavé potůčky. Karmínové skvrny se slévaly a ve svitu zbylých lamp se leskly jako lesní tůně při měsíčku. Oči Andrey se také leskly. Slzami.

A pak bylo všechno moc rychlé; tak rychlé, že si komtesa de Villefort nestačila odstranit slzy z očí ani zamrknáním.

Sssviss! Tsag! Tsssak! Dvě hvězdice zasvištěly vzduchem a přibily ji ke stěně za kusy šatů. Hvězdice se jí zasekly tak těsně vedle těla, až cítila chlad jejich kovu. To však nebylo všechno. Levým podpažím jí projela první dýka a druhá se zasekla do stěny vedle pravého boku. Villefortová byla díky šatům a vlasům přišpendlená ke stěně jako motýl v krabici náruživého sběratele.

Na pomyslné jeviště za naprostého ticha vstoupil lord Xaverius Hawk, muž bez tváře, bez skrupulí a bez minulosti. Překročil odříznutou spodní část d'Morcerfova těla. Na sobě měl černý dlouhý plášť a temnou, strohými ornamenty ve tvaru X zdobenou přilbu s úzkými průzory. Oči ve skrytém obličejí byly chladnější než vesmírný prostor a rty tenké jako čepel anglického kordu.

„Vážím si vašich schopností, komteso de Villefort, a mohu jen litovat, že nepracujete pro naši stranu,“ pronesl hebkým hlubokým hlasem. „Co jiného ale mohu dělat, než vás prostě zabít?“

„Poradím vám, co můžete dělat,“ podotkla Andrea a spiklenecky na něj mrkla. Lord se s jistým uspokojením rozhlédl po podřízených. Nikdo by neuvěřil, že by se odvážná šlechtična nechala takhle snadno zlomit. Okázalá smrt hraběte ji zřejmě přiměla změnit názor.

„A co tedy mohu dělat?“ usmál se.

„Můžete jít například do prdele, lorde.“

Xaverius Hawk jen nepatrně pohnul hlavou: „Originální. To máte jistě odposlechnuté z nějakého drsného filmu,“ poznamenal se shovívavým úsměvem. „Já tedy také zkusím použít nějakou hlášku,“ na okamžik se zamyslel. Stalkeři se rozestoupili kolem přišpendlené lingvistky. Lord k ní zvolna přistoupil, pohladil ji po tváři rukou v hebké kožené rukavici a řekl: „Škoda, vypadalo to na začátek krásného přátelství.“

Andrea ani nemohla uhnout před jeho lehkým dotykem.

„Ještě vás, komteso, nenechám zemřít,“ zašeptal jí lord do ucha. „Potřebuji se dozvědět, kam jste se s hrabětem dostali. A věřte, že k tomu použiji veškeré v této době dostupné prostředky. Nejprve

vám zkusíme oddělit přebytečné končetiny. Máte přece od každé dva kusy. Jeden by měl stačit, ne?”

„Vy jste fakt zrůda, X-Hawku. Škoda, že jsme vás nezlikvidovali dřív. Když jste ještě byl člověk.“

„Také vzpomínáte na staré zlaté časy?“ zasnul se ohromný muž v černém. „Třeba když jsme ve vaší dimenzi zakládali první buňku Equilibrii Ferrarius, nebo slavili každý povedený průnik do jiných světů?“ Pak se odmlčel a s pocitem marnosti a nedocenené snahy mávl rukou. Ukázal na Andreinu pravou paži, na místo těsně pod ramenem.

„Nepříjemně to štípne,“ starostlivě poznamenal a pokynul nejbližšímu stalkerovi. „A pak to bude bolet čím dál víc...“

Vybraný stalker přistoupil ke komtese, pohledem si určil, kudy povede dráhu meče, a rozmáchl se. Andrea zavřela oči. Vzduchem se blýskla čepel katany...

Kostelník Zimmermann začal odbíjet půlnoc.

Do pochmurných zvuků kostelních zvonů se ozvalo dunivé zahřmění. Zřejmě začíná noční bouřka, pomyslel si kostelník a rozhlédl se po půlnoční obloze. Ještě jednou se fialově zablýsklo. Podivné.

Noc byla temná a průzračná jako vody podzemní řeky Punkvy.

PRVNÍ DEN, PRVNÍ KREV

John Francis Kovář si připadal jako v dějově chudé megaprodukcii, typické pro komerčně úspěšné filmy posledních let; tolik zbytečných a zároveň okázalých úkonů by si nevymyslel ani ten nejzoufalejší scenárista. Nejdříve ho oskenovali, a to tak důkladně, jako by se mu chystali zaživa postavit pomník. Pak mu snímali sítnici, otisky prstů, odebírali vzorky vlasů a kůže, ověřovali hlasy i genetický podpis a snad mu zjišťovali i hemživost spermií.

„Tu bych měl mít ještě dobrou,“ chtěl poznamenat Kovář k vyčrtlé doktorce s velikýma zelenýma očima za ohromnými modrými brýlemi, ale raději mlčel. Oni vlastně mlčeli všichni. Oficiální přivítání v Agentuře E.F. bylo chladnější než sněhem zapadáný náhrobní kámen. Aspoň že ta vstupní část byla za ním.

Nyní sjížděl v zářivé kabině zdviže snad do samého středu Země. Ve výtahu šveholila tichá nevtíravá hudba a kabina voněla příjemným parfémem platinové blondýnky. Gabriela Sabatini, tedy ne ta blondýnka, ale ten parfém, odhadl Kovář a hlavou mu prolétla vzpomínka na Lindu. Zavrtěl hlavou. Nechtěl na ni myslet zrovna teď. Nechtěl na ni myslet vůbec.

„Koukám, že tady moc řečí nenaděláte, co?“ začal lehkou konverzaci s těžkým startem.

„Jak s kým,“ snažila se ukončit rozhovor v zárodku blondýna milá jako ostří gilotiny.

„No, zkuste to třeba se mnou. Třeba zapadnu do té kategorie s kým.“

„Nebojte. Nezapadnete.“

„No, aspoň jsem si poslechl pár vřelých lidských slov.“

„Tak si toho važte. Moc jich ode mne neuslyšíte.“ Měla tmavé nazlobené oči. Výtah zpomalil, žaludky se zhouply, a zastavil.

Dveře tiše zívly a elektronický zvonek cinkl jako v pohřební síni, když rakev zajíždí do spalovny. Vystoupili mlčky. Kráska a zvíře.

Ona mlčenlivá, on mlčící.

Matné kruhové zářivky osvětlovaly okružní chodbu. Vypadaly jako pravidelně rozeseť berušky albínky. V podlaze byly zabudované světélkující barevné linie. V nich blikaly zelené, červené nebo modré žárovky a vytvářely dojem plazících se hadů. Kovář pozoroval dokonalé křivky stehen a lýtek. Černé lodičky klapaly po podlaze jako metronom.

„Tuhle holku museli unést přímo z přehlídkového mola,“ pomyslel si. „Nebo spíš z převlékárny.“ Byla krásná jako Jaro z Muchovy série Roční období. A chladná byla jako Zima.

„Ahoj, Niki,“ objevil se proti nim člověk v radiální kombinéze bez přílby. Byl to chodící Kolos Rhodský. Na krátkém krku mu seděla kulatá hlava s bystrými očima. Místo ramen a paží měl provazce svalů a šlach. Před sebou tlačil lesklý vozík na bantamových kolech. Na plošině vozíku byl stojan z vyztuženého skla a v něm jako glóbus zvolna rotovala světélkující koule. To sklo byla anti-tenzní hmota a to uvnitř časoprostorový fantóm.

„Jak se vede, Chucku?“ usmála se asistentka na kolohnáta.

„Vida, děvče se umí i smát,“ blesklo Johnovi lebeční dutinou. „To jsou mi věci.“

„Kam s tím miminem?“ Nikita ukázala na fantóm.

„To víš, pořád by cestovalo, rošťák. Před chvílí nám zdrhlo z druhé dimenzionální úrovně, tak profesor usoudil, že bude lepší dát ho na pár hodin do chronogenní komory. Snad nám tam trochu zchladne.“

Fantóm jako by vytušil, že řeč je o něm, a zjasnil barvu výbojů probíhajících mu po povrchu. Právě totiž míjeli další přímý vstup do generátoru urychlovače.

„Pamatuješ, jak jsme v komoře zkoušeli to dvousekundový chlazení vodky?“ zasmála se Nikita a bělostné zuby zablýskly chodbou jako fotografické blesky.

„No, nestíhali jsme to ani pít, jak rychle se to chladilo...“ zasnil se sezónní alkoholik Chuck. „Ale koho nám to sem vedeš?“ upřel své vypoulené oči na Johna. „Nějaká nová posila? Tak to vám přeji dobrý den, člověče. Vítejte v Agentuře.“

Kovář s úsměvem opětoval pozdrav kývnutím hlavy.

„To je John Francis Kovář,“ pronesla Nikita jakoby nezáčastně. Chuckovi zmizel úsměv z tváře, jako by ho z tabule smazali školní houbou.

„To je on? Ten Kovář?“ zeptal se.

„Jo, jsem to já. Počítám, že od narození,“ pousmál se Kovář chladně.

„Tak to buďte rád, že jsem u toho narození nebyl já,“ podotkl Chuck ještě chladněji, málem by se oba srazili rampouchy, které jim vyrostly z hlav, a rozloučil se s Nikitou. Dál tlačil vozík s hyperprostorovým miminem a ještě několikrát se kradmo ohlédl. Konečně zmizel za ohbím kruhového tunelu. Kovář věřil, že se ohlížel i tam.

„Taky mě těšilo,“ utrousil Kovář. „Koukám, že jste tady všichni dobře naladěni. Tady se mi bude líbit.“

„Ráda tě vidím, Nikito,“ ozvalo se z oválné chodby zprava. Byl to přívětivý alt zralé ženy. „Koukám, že jsi vyrazila na rande.“ Na barevně označeném rozcestí, orientační linie vypadaly jako předimenzované turistické značky, se objevila plnoštíhlá bruneta.

„S kýmkoli jiným jo, ale s tímhle opravdu ne.“

„Ale prosím tě, vždyť nevypadá tak hrozně,“ prohlédla si tmavovláska Johna Kováře. „Aha, hned jsem vás nepoznala,“ zastavila se žena těsně před Johnem. „Tak to jste vy,“ řekla a upřeně se mu dívala vzhůru do očí. Měla kulatou opálenou tvář a hezké zvládnuté zelenomodré oči. Kovář si připadal jako brejlovec v koši, když mu fakírova pískala odpískává další směnu. Kyprá bruneta ho stále hypnotizovala.

„To souhlasí,“ podotkl. „To jsem já. A vy zřejmě budete vy.“

„Ljuba Bytewska,“ představila se hnědovláska, která by mohla sloužit v pubertálních erotických snech jako žena s nadměrnými

velikostmi. Nebyla tlustá, to v žádném případě, byla prostě jen dobře stavěná. „Vidím, že pověst, která vás předcházela, nelhala. Další nevycválaný muž. Inu, sama jsem doporučila vedení, abyste vstoupil do mé sekce. Tak uvidím, co se s vámi dá vůbec dělat.“

Sekretářka zavrtěla hlavou, žlutavé vlasy jí oblétly hlavu jako ve filmovém zpomaleném záběru na pozadí mořské pláže osvětlené vycházejícím sluncem, a vydechla, jako by chtěla zahodit spodní ret. Nezúčastněně sledovala odraz podlahových linií na kovových stěnách koridoru a myslela si své.

„Těší mě, paní Bytewska,“ řekl Kovář. „Nevím sice, co jste zač, ale vaše hodnocení mi i tak zní jako učiněná rajská hudba. Jsou to totiž první normální věty, s nimiž jsem se tady za poslední dvě hodiny setkal.“

„A vy se divíte?“

„Přepokládal jsem, asi mylně, že pokud má někdo zájem o mé služby...“

„To jste řekl velice správně, Johne,“ přerušila ho Bytewska a pozvedla objemný ukazováček s modře nalakovaným nehtem. „Máme mimořádný zájem o vaše služby – ale to neznamená, že máme zájem o vás jako o člověka.“

Kovář pokýval hlavou. Vlastně se ani nedivil všem těm lidem, které cestou potkal. Jeho dnešnímu oficiálnímu vstupu do Agenty totíž předcházely opravdu nezvyklé akce, včetně práce pro „paralelní“ pašeráky.

„Nikito, zavolej Vincenta. Za půl hodiny vás chci mít v třetí přešupní komoře. A ať s sebou vezme jen pistole. Nebudeme riskovat další zatížení portálu.“

„Ale paní Ljubo,“ namítla Nikita nesměle, „přece nechcete poslat tohoto... Tohoto pána rovnou do akce. Víte přece sama nejlíp, co nám způsobil.“

„Niki, dovolíš, abych ve své sekci rozhodovala sama?“ zvedla Bytewska hlas a už to nebyl příjemný alt. Plynule přešel do intenzity i zabarvení letního hromu nad pšeničným polem.

„Promiňte, paní, já jen chtěla podotknout...“

„Vím velice přesně, co jsi chtěla podotknout, Niki. A právě proto se nový agent vydá na první misi teď hned, aby viděl, co ho čeká. A aby si pro příště rozmyslel hazardovat s cizími životy – a také se svým životem. Že?“ otočila se Ljuba Bytewska a usmála se na JFK. Měla velké, pravidelně rostlé zuby. A výraz krokodýla před obědem.

„Už se těším,“ pokrčil rameny Kovář. „Začínal jsem se tady krápánek nudit.“ Založil paže na rozložené hrudi a čekal, co se bude dít dál. Stejně není pánem situace ani pánem svého času, tak proč by měl vynakládat energii na vysvětlování té pašerácké epizody nebo snad na svou obhajobu. Nepotřeboval to. Věděl, že udělal to nejlepší, co mohl, a evidentně to věděla i Ljuba Bytewska.

„Zavolám Vinciho,“ špitla Nikita, nepatrně se uklonila a odklápala na vysokých střevíčkách zpátky tunelem po tenké červené linii. Chodby podél čtyři kilometry dlouhého urychlovače byly oblé jako její lýtka a povrch obložení hladký jako její kůže. Kovář se ohlédl za asistentkou v úzké černé minisukni.

„Za chvíli ji zase uvidíte,“ řekla Bytewska. „I když myslím, že ona z toho žádnou radost mít nebude.“

„V životě jsem ji nepotkal,“ řekl Kovář. „A dívá se na mě jako na Satana. Je to snad vymítačka ďábla? Nebo ji chodím strašit ve snech v rozepnutém baloňáku?“

„Bertram, ten, jak ho zabili vaši přátelé pašeráci, byl její přítel.“

„Ale přece víte od ostatních, jak to bylo doopravdy!“

„Pochopte, že zrovna tohle se dost těžko vysvětluje. Nemyslete si, já jsem si musela tvrdě obhájit váš příchod. Byl jste určitý čas na druhé straně barikády. A na to se jen tak nezapomíná. Pro mnoho lidí odsud jste prostě pašerák a nájemný vrah.“

John Kovář se dnes poprvé vážně zamračil.

„Počkejte, počkejte! Brzděte s tím tobogánem, paní Bytewska,“ řekl a slova zněla jako práskání bičem. „Už mě to tady začíná vážně štvať. Připadám si jako Hitler naroubovaný Stalínovými výhonky. Proč si mě Agentura vybrala, když tady každého štvu?“

„Upřímně – nebo oficiálně?“ zeptala se Bytewska.

„Oficiálně jste mi to právě řekla. Jsem tady zřejmě pro dost lidí prostě nájemný zabiják. Ale já mám pocit, že někoho takového zrovna hledáte. Jen bych rád zmínil jeden zásadní rozdíl – jsem voják, nejsem vrah.“

Bytewska mu opět pohlédla do očí. Položila mu jakoby mimochodem ruku na vypracovaný biceps, v duchu se spokojeně usmála a řekla: „Jistě. Ověřila jsem si, že jste šel do akcí, podle kterých by nešlo ani natočit filmy. Já tohle všechno vím, ale některým našim lidem to třeba dojde až později. Každopádně, chci vás mít ve svém týmu. Stačí?“

„Stačí,“ přikývl Kovář.

„A nechte některým lidem čas, prosím. Prostě jim dokažte, že se mýlí.“

„Jste dobrá, paní Bytewska,“ řekl Kovář a letmo ji pohladil po rameni. „Takovou šéfku si dám líbit.“

„Tak co, půjdeme zase dál?“ usmála se Bytewska.

„Vaše přání je mi rozkazem,“ řekl Kovář. Po dalších dvou stech metrech se ocitli v příčné chodbě, sotva sedm metrů dlouhé. Stěny byly z hrubého betonu sem tam propleteného železnými tyčemi. Světla byla zaprášená a byla zde cítit zatuchlina léta nevětraného prostoru.

„Zkratka,“ ukázala Bytewska. Nouzovou spojovací chodbu očiividně nikdo dlouho nepoužíval. Zatímco Kovář zavíral masivní pancéřové dveře na jednom konci, na druhém Bytewska otevírala další. Když prošli druhými dveřmi, užasle se rozhlédl.

„Co tohle je, sakra? Neřekla jste mi, že jdeme na kulečník.“

Před nimi se rozprostírala umělá jeskyně. Byl to vnitřní prostor největšího urychlovače částic na světě. Kruhový dóm měl průměr skoro kilometr. Železobetonová konstrukce s devíti pilíři podpírala strop pokrytý technologickými krápníky. Ty měly na výšku přes padesát metrů a z každého vyčnívala soustava časoprostorových výměníků. Sedmimetrová parabolická zrcadla a dvacetimetrové, vodorovně trčící stožáry vypadaly v nesmírném prostoru jako modelářské miniatury. Kruhovou podlahu sluje tvořily čtverce pokryté plazmaticky vodivou fólií.

A co bylo nejužasnější: ve volném prostoru mezi podlahou a stropem se vznášely do fialových odstínů zbarvené „kulečnickové“ koule. Některé měly průměr dvacet metrů a do každé z nich by se vešel třeba pětipatrový činžovní dům.

Kovář stál vedle své nové šéfové jako žáček před tabulí. Stál vzorně, nereptal a jen užasle hleděl. Mlčky pozoroval olbřímí levitující koule.

„Tohle je výsledek našich posledních pokusů,“ řekla Bytewska a ani se nesnažila zakrýt pýchu v hlase. „Moje divize přinesla zárodek téhle prognostické série z roku 3200.“

Kovář se podrbl na hlavě. Jeden čas pracoval jako soukromé očko, takže paměť na detaily měl docela dobrou a stejně slušně ovládal shromažďování a propojování zdánlivě protichůdných informací.

„Neříkali mi vaši lidi, když mě verbovali, že jakékoliv přestupy mezi paralelními světy narušují obecnou stabilitu?“ připomněl Kovář. „Tedy i tenhle přesun z třiatřicátého století?“

„To vás informovali správně. Jenže tohle celé, co tady vidíte, v podstatě neexistuje, alespoň ne v našem světě. Každopádně ne v naší časoprostorové dimenzi.“

„V jednoduchosti je krása,“ podotkl Kovář. „Tím se všechno vysvětluje. Ačkoli nic nechápu.“

„Časem to jistě vstřebáte. Já vám věřím.“

„Tak díky. Za vysvětlení – i za vaši víru.“

Kulové hyperprostorové objekty, gigantické fantómy, stvořené náhodně jako penicilin, se začaly během táhlého podprostorového dunění a syčivého praskotu výbojů prolínat. Během kontaktu bylo zřetelné, jak se od sebe odrazily. John Kovář na to neuvěřitelné divadlo zíral jako na striptýzovou tanečnici, jíž se po roztržení džínového korzetu vyvalí do světla reflektorů čtyři ňadra. Každý ze střetnuvších se fantómů se zdvojit! Temnější z nich pokračoval za bouřkového dunění bahrouuum! původním směrem a prolínal skrze protější. Druhý fantóm se zase choval jako slušně vychovaná biliárová koule.

„Bing,“ ozval se odraz a slušně vychovaná koule způsobně pokračovala v pohybu dle na Zemi obvyklých fyzikálních zákonů.

„Jak to, že tady nemáte překoulníno?“ optal se Kovář a sám si odpovéděl: „Aha.“

Dvě koule, jež vznikly z původních dvou, se začaly vytrácet. Jedna byla ta, která se odrazila, a druhá ta, jenž pouze prolнула. Jejich povrch mlhovatěl a záře skomírala. Jakmile se střetly s dalšími koulemi, postupně se do nich vstřebávaly a předávaly jim energetický náboj. Okolní prostor se po chvíli opět rozjasnil jako předimenzovaná polární záře. Kovář si toho ale už nevšímal. Otočil se na korpulentní dámu a řekl:

„Proč mám tohle – podle vás neexistující – divadlo vůbec pozorovat?“

„Chtěla bych, abyste se seznámil s jedním ze základních kamenů naší Agentury. Tenhle fantómdrom v sobě ukrývá možné varianty minulých i budoucích světů.“

„Takže vlastně všechno tady máme jako na dlani,“ podotkl Kovář. „Tak proč takový starosti, když máte všechno pod kontrolou?“

„Ne tak úplně všechno,“ odvětila Bytewska a vypadalo to, že si vyložene posteskla. „Nejdříve musíme pohyby fantómů dešifrovat, což se při využití veškeré světové sítě daří asi tak na sedm a půl procenta.“

„No to zas nemáte tak špatný skóre. Při využití globálních prostředků...“ podotkl Kovář a ironie z něj stékala jako bahno z převalujícího se hrocha. „A se mnou to má společného co?“

„Vás a vaše kolegy budeme vysílat do těch míst, která nám analytici označí jako krizová. Vidíte třebaš támhle ten žlutý odstín? To by mohlo znamenat problém v sedmé dimenzi.“

„Tak to mně fakt vadí, to máte pravdu. O sedmé dimenzi se mi zdá celé noci. To je ale potvora, co – tahle sedmá dimenze!“

„To je paralelní svět, kde Čingischán pokořil celou Asii. A pak si řekl: ‚Jdi na západ, mladý muži!‘. Takže tušíte, jak asi ten svět vypadá.“

„No asi jako ten náš. Co není z Číny, Tchaj-wanu nebo Japonska, je nenormální.“

Ljuba Bytewska se jen zprudka nadechla, ale pak stejně důrazně vypustila neviditelný oblak mentolu značky Plutofresh. „Vidím, že jsem si vás vybrala opravdu dobře,“ řekla stroze.

„Nezlobte se, ale já si opravdu myslím, že nemusím vidět celý tenhle tyjátr. Ostatně, nemám k tomu ani potřebné vědomosti,“ mávl Kovář rukou směrem k fantómdromu. „Prostě očekávám jasně formulovaný rozkaz a vy ode mě zase očekávejte výsledky.“

„Před každou misí se stáváte součástí analytického týmu, se kterým budete vypracovávat plán postupu a variantních řešení. Vy sám – podle předpokládané dráhy fantómů – můžete volit varianty mise. Naši analytici budou reagovat na jakékoliv vaše požadavky, pokud to bude v jejich silách a byť je budete vznášet v jiných světech. V podstatě jsme schopni vám poslat například autobus do středověku nebo magický prsten do čistě technologického světa. Všechno závisí jen na tom, jakou má ta daná věc životnost v tom kterém světě.“

„Tak vidíte, já si původně myslel, že tady budu dělat to, co jsem se naučil u speciálních jednotek nebo u hasičů,“ zavrtěl Kovář hlavou. „Ale vidím, že bych si měl připomenout studentská léta na MITu. A mimochodem, nemáte tady nějakého nového Einsteina? Že bych si s ním pokecal o palmových hájích v paralelních vesmírech?“

Bytewska pohlédla za Johnova záda a usmála se.

„Měli bychom jednoho. Právě přichází. Profesor Carl Maria von Wonder. Prosím, seznamte se,“ pokynula rukou. „Tohle je, pane profesore, náš nový agent John Francis Kovář.“

„Dobrého dne přeji, Ljubo rozmilá,“ pronesl von Wonder. „Stále krásná a čím dál větší, hehe.“ Přicházel k nim po okružní ulici urychlovače. Byl to drobný bledolící muž s vystouplou bradou a orlím nosem. Těnkavé jiskřivé oči měl blízko u kořene nosu, zato odstálé uši vzbuzovaly dojem, že se k hlavě připojily čirou náhodou.

„Vítám vás, Johne,“ pronesl von Wonder a pozvedl ruku. Kovář mu s ní lehounce potřásl. Báł se, aby mu prudším pohybem neurval ruku i s ramenním kloubem.

„Děkuji, pane profesore.“

„A doufám, že jste již definitivně opustil své pašerácké angažmá, hehe.“

Kovář na okamžik zalitoval, že mu tu ruku neutrhl.

„Pane profesore,“ ozvala se Bytewska důrazně, začínalo jí být totiž Johna trochu líto. „Myslím, že bychom si měli pospíšet k očekávanému transferu. Co říkáte, šel byste s námi?“

„Ale jistě, bude mi ctí,“ chraplavým hláskem odvětil Carl Maria von Wonder. „Chci vidět člověka tohoto formátu, anžto vstupuje portálem do světových dějin, hehe!“

Pět minut kráčeli podél plujících koulí a profesor jim vysvětloval vše od vzniku vesmíru až po výrobu zápalek, byl náruživý kuřák, a Kovář si v duchu říkal: „Inu, nějak bylo, nějak bude.“

Vstoupili do zářivě bílé místnosti. V ní stála plavovlasá asistentka Nikita a vysoký snědý muž s tvář pokerového hráče. Uprostřed se vznášel jiskřící fialový kruh.

Byl to první uměle vyvolaný portál, který kdy Kovář spatřil.

„Ahoj, Johne,“ řekl vysoký snědý muž s černou hřívou vlasů v zadu sepnutou do ohonu. „My se tuším už známe.“ Vincent Vega měl na sobě černé tričko bez rukávů a svalnaté paže měl silné jako tělo anakondy královské. Byl to jeden z nejlepších současných zabijáků Agentury, pár let působil na Středním Východě jako stíhač. Předtím ještě v Etiopii, kde měl jako příslušník zelených baretů na starost hladký průběh vyjednávání mezi znepřátelenými stranami zuboženého státu. Tam měl k ruce nejen černého jestřába, což je jeden z nejznámějších bojových vrtulníků, jaký spojenci vyvinuli, ale pilotoval třeba i britský kolmo startující stíhací letoun BAE Harrier. Vincent Vega byl ten typ, který dokázal od malička pilotovat všechno od rogala až k raketoplánu.

Kovář kývl a podal partákovi ruku. Vincent měl pevný stisk ruky a při pozdravu se díval do očí. „Pořád vypadá na rovnýho chlapa,“ ujistil se v duchu Kovář. „Předtím to byl skoro úhlavní nepřítel, teď to bude parták číslo jedna. Svět je jedna velká komedie.“

„Tady máš zbraně, Johne. Měla by to být běžná rutina. Vyzvedneme si dva agenty a tradá domů.“

„Rutina? A ty bouchačky jsou jen pro parádu?“ poznamenal Kovář, když si připevňoval jedno pouzdro do podpaží a druhé s opaskem na bok. „Kolik máme nábojů?“

„Dvanáct zásobníků po patnácti. Tady jsou.“

„To spíš vypadá, že jdeme vystřílet celou vesnici,“ rozhlédl se Kovář po ostatních.

„Jak říkám, rutina,“ opakoval Vega a tázavě pohlédl na Bytewskou. Ta mrkla a pak přistoupila k Johnovi.

„Je to jen taková přijímací zkouška, Johne. Prostě si vás trochu prověříme v akci, vždyť to znáte od baretů, ne? A ty zbraně? Inu, my tvrdíme, že jich není nikdy dost. Chápete?“ usmála se na něj. Vzhledem k tomu, jak baculatými tvary oplývala, byla opravdu hezká. Kovář opětoval úsměv, moc mu to ale nešlo, a řekl:

„Taky jsem s sebou tahal celou artilerii. A většinou se to vyplatilo, a to člověk ani nemusel vystřelit.“

„Lépe jste to vyjádřit nemohl,“ rozjasnila se Bytewska a letmo ho pohladila po hrudi.

„První kontakt s fantómem,“ ozvala se Nikita od ovládacího pultu, který svou strohostí a funkcionalistickým designem připomínal spíš nový typ kuchyňských linek než panel časoprostorového transferu. „Všichni kromě T-objektů se přemístí do bezpečnostní zóny!“ pokračovala Nikita. „Zahájení přenosu za sedm minut a pětatřicet sekund.“

John s Vincentem osaměli. Za nimi se dunivě zasunula pancéřová stěna s kruhovými průzory a stříbřitě lesklými senzory. Před nimi pableskoval purpurový portál.

„Asi ti o tom už říkali,“ řekl Vega. „Prostě budeš mít pocit, jako bys procházel hustou pavučinou. Každopádně se drž za mnou a žádnou paniku.“

„Jasný,“ zabručel Kovář. „Doufám, že nevystoupíme uprostřed skály nebo v aktivním sopečném kráteru.“

„Všechno je synchronizované. A mimochodem, když to půjde dobře, jsme za patnáct, dvacet minut zpátky.“

„Když to půjde dobře,“ zopakoval Kovář a pokýval hlavou.

„Pět minut,“ ozvala se Nikita ze skrytých reproduktorů. Hlásila to lépe, než se na berlínském nádraží oznamovaly příjezdy a odjezdy vlaků. Byla vidět za jedním průzorem a bylo zřetelné, že cosi kontroluje a počítá. Kovář se podrbl na hlavě:

„Já myslel, že je to sekretářka – nebo něco podobného.“

„To jsem si myslel taky, když jsem ji spatřil poprvé,“ nepatrně se usmál Vega. „Nikita je členkou profesorova analytického týmu.“

Kovář zakroutil hlavou, tady je zřejmě možné všechno. A byl už radši zticha. Úkosem pohlédl na spanilou blondýnku, ale Nikita pochopitelně jeho poznámku ani nezaznamenala.

Vypadalo to, že má plné ruce práce.

„Profesore, máme problém na sedmičce. Podívejte!“

Přes nachově zářící kruh projel namodralý výboj. Vzápětí následoval další a mnohem silnější. V místnosti to zahřmělo a ve vzduchu byl cítit ozón. Vega ustoupil.

„Něco se děje,“ řekl. Hlas měl nejistý jako při maturitní zkoušce.

„Všechno je přece synchronizovaný,“ namítl John Francis Kovář, kterého poté, co spatřil levitující koule veliké jako dům, těžko mohlo něco rozhodit.

Další záblesk.

„Takhle se to nemá chovat,“ hlesl Vega.

„Otevírá se to dřív!“ zakřičela Nikita. „Tohle není náš průnik!“

„Spouštím záložní stěnu!“ ozvala se Ljuba Bytewska. „Vincente, Johne, ustupte ke zdi!“ Ve stropě se objevila pohyblivá škvíra. Sunula se směrem k oběma mužům.

„Pět sekund!“ řekla Bytewska. Všichni náhle ztuhli.

V centru sršícího kruhu se objevil hrabě d'Morcerf.

„Villefortová! Villefortová má veškeré infor...“ zasípal chraplavě a z úst se mu vyřinuly proudy krve. Chtěl vylézt, ale nemohl. Bezmocně máchal rukama.

„Je v tom portálu uvězněný jako v pavučině,“ uvědomil si Kovář a vzpomněl si na Vegovo přirovnání přechodu mezi světy. Z portálu odpadla vrchní polovina d'Morcerfova těla a místnost potřísnily cákance krve. Hrabě chrčel a plazil se po zemi. Z beznohého trupu mu čouhaly vnitřnosti. Krev se kolem rozlévala jako Rudé moře.

„Je tam. On je tam také...“

Hrabě Emanuel d'Morcerf už neprozradil, kdo je kde. Právě totiž skonal.

Ze stropu se zřítila ochranná stěna, jako když se urve skalní masiv. Za Johnem a Vincentem se s temným hučením hydrauliky otevřely dveře. Skočili do velínu a oba se ohlédli průzory do přechodové místnosti. Vypadalo to, že představení ještě neskončilo.

Jasně modrý kruh se začal zvětšovat – a prostupoval ochrannou stěnou!

„Všichni ven! Máme bílý kód!“ zapištěl profesor Carl Maria von Wonder. Vzápětí se rozeřvaly sirény. Vyběhli do tunelu. Z obou stran se k nim blížily přízračné postavy ve stříbřitých skafandrech. Za nimi stály vozy podobné pouťovým raketám na kolečkách, byly lesklé jako hliníkové nádoby a na bocích měly stylizovaná písmena E.F. Podzemní astronauti svírali v rukou cosi, co se podobalo dětským plastikovým zbraním z nějakého akčního sci-fi filmu. I těmto zbraním blikaly po těle všelijaké kontrolky.

„Což je u normální zbraně blbost,“ řekl si Kovář. „Takže ty oplácané em-šestnáctky nebudou zbraně, ale něco jiného.“

„Pohyb! Nebo vás likvidátoři zahrnou do zóny!“ zakřičela mu Ljuba Bytewska do ucha a mohutným plácnutím po zadku ho pobídla k běhu. Kovář až poskočil, ale pak spořádaně jako zkrocený mustang prchal bok po boku té obdivuhodné dámy. Po nějakých dvaceti krocích za sebou zaslechl první výbuchy. Podle tlumených zvukových efektů usuzoval na nějaký druh implozivních střel, už jen proto, že po detonacích nenásledovala tlaková vlna.

Netrvalo dlouho a ze zadu se ozvalo syčení, jako když se chodbou plíží obří anakonda; ta, která by dokázala uškrtit i King Konga. Kovář se ohlédl a opět užasl, dnes asi po stojedenácté. Tunelem se řítila oslnivě bílá, fialovými pablesky sršící pěna. Vypadalo to jako valící se peřeje plné šamponu nejen proti lupům.

„Antitenzní hmota,“ křičela do jekotu sirén Bytewska. Měla výjimečný hlas, škoda že ji lidé z La Scally neobjevili dřív. „Blokují a neutralizují samovolně vznikající portály! Likvidátoři mají toho sajrajtů na zádech i v těch vozech plné nádrže,“ vysvětlovala sekční šéfka v poklusu a pevná ňadra v pevné podprsence, těžko říct, co bylo pevnější, se pohupovala v rytmu úprku. Kovář klusal vedle ní a říkal si, že na to, že dnes se měl normálně hlásit do nové-

ho zaměstnání, se toho přihodilo docela dost. Tušil sice už delší dobu, v podstatě celý život, že je učiněný magnet na průšvihy, ale nepředpokládal, že to funguje až takhle dokonale.

„Tady vlevo! Rychle! A zabouchněte za sebou!“ zaječela Bytewska v tříčárkovaném čistém cé, opravdu měla hlas vyvolený pro operní árie. Co řekla, to udělal. Co jiného také měl dělat kilometr pod zemí – poté, co odněkud vypadla půlka něčího těla, pak nějaká supící modravá bublina proltnula skrz půlmetrovou stěnu z pancíře, betonu a skla – a nakonec ho v tunelu honila zřejmě dost vyhládlá koupelová pěna.

Dneska John F. Kovář prostě neměl den.

„Dokud to tady pořádně neprověříme, nemůžou do portálu,“ sdělil všem profesor Carl Maria von Wonder. „Ne, lituji! Ani na příkaz samotného šéfa Stvořitele,“ odmítl jakékoliv námítky. „Teď necháme přestupní sekci zatavenou v časové pění a budeme počítat. Počítat a hledat! Třebas celé týdny. Musíme zjistit, odkud se to vzalo!“

„Jenže další okno je až za týden, pane,“ namítla Nikita. „A to nestihneme nakalibrovat místo a čas. A Villefortová s Napoleonem na nás čekají.“

Chvilí bylo ticho. Kovář si připadal jako ve starém černobílém detektivním filmu, kde se dokonce i přemýšlelo. Byl to příjemný pocit, že ještě v této hektické době existují lidé, kteří i přes občasné emoce dokážou formulovat jasné názory na řešení krizové situace. Jako třeba Nikita.

„Bez přístupu k původnímu fantómu to nedokážeme,“ dodala ještě plavovláska. „Pane profesore, zachraňte Andreu, prosím.“

„Nejde ani tak o komtesu de Villefort, jako spíš o celý svět,“ poznamenal profesor a roztržitě zamával útlými pažemi. Dupkal po laboratoři jako yorkshirský teriér a drbal se v řídkých vousiskách. A přemýšlel, pořád přemýšlel. „Leda že by... Leda že, ale ano, to by mohlo vyjít. Ale odsud? Možná odtamtud,“ mumlal si pro sebe, ale slyšeli to všichni. Sirény před chvílí umlkly a sykot anti-tenzní pěny dosahoval jen běžné úrovně prskavek na vánočním

stromku. Profesor se opět odmlčel a dál cupital od jedné stěny ke druhé.

„Pane profesore, s dovolením, to, jak rozvážně volíte slova a skládáte myšlenky, to je opravdu excelentní,“ pronesl náhle Kovář, už to nemohl vydržet. „Ale jak jsem viděl, jeden chlap nám tady zařval přímo před očima a nějaká ženská zase potřebuje pomoc, a to sakra rychle. A je jí asi úplně jedno, odkud ta pomoc přijde.“

Profesor nováčka neseřval, jak všichni očekávali. Nehodil po něm tužku ani neproklpl přepážku mezi kancelářskými boxy, jak mívával občas ve zvyku. Jediná reakce na Johnův opovážlivý projev bylo zvednutí pravé paže. A vztyčení ukazováčku. Carl Maria von Wonder se zastavil uprostřed místnosti a pronesl jako na zasedání parlamentu: „Ano, vše je srozumitelné jako teorie relativity,“ prohlásil jako Archimédes poté, co nahatý vyjevili spoluobčanům proslulý zákon o síle, jíž je nadlehčováno těleso ponořené do kapaliny. „Jak to vypadá s moravským portálem?“

„Dosud není vybavený na komplexní přesun,“ odvětila Nikita a začala na klávesnici zjišťovat aktuální stav pobočky v Moravském krasu. „Chybí nám tam odpovídající fantómové pole, nemluvě o předběžných zkouškách.“

„Co je s nimi?“

„Tohle místo, vlastně celý region Moravské brány, je od našeho nepovedeného průniku dost nestabilní. Víte přece, co jsme tam způsobili.“

„To je ale výborné!“ zakřepčil profesor.

„Nějak tomu nerozumím,“ zavrtěl Kovář hlavou. „Vám se něco nepovedlo, pak je zase něco nestabilní, a on tady tancuje jako na berlínské Love Parade.“

Bytewska na něj sykla jako na neposedné děcko. John se zatvářil jako okřiknuté neposedné děcko.

„Musíte na Moravu! Vyrážíte teď hned!“ zvolal profesor na celou místnost.

„Mám zavolat vrtulníky?“ zeptala se Nikita bez hnutí brvou a bez doplňujících otázek.

„Než bychom zařídili povolení a koordinaci přeletů, budete už na půli cesty. Nemluvte o tom, že transport fantómů je stále ještě bezpečnější po zemi. A pokud vyrazíte teď průměrnou rychlostí, jste v moravské pobočce za necelých... Jedenáct hodin!“ spočítal von Wonder bleskově. „Což stačí jak na aktivaci fantómu, tak i na kalibraci průniku.“